

מתאוננים בעבר ובהווה...

הנפש שא"א להימלט מהם הכל כתוב בתהלים רק שדוד ציוות אותם ישירות לקוב"ה!

ידוע לכל שגב פרק קו' בתהלים ובמיוחד בנוסח ספרד שנהגו לאומרו בערש"ק לפני מנחה. שמעתי לבארו באופן כדלהלן, המזמור מדבר מאותם החייבים בהודאה לקוב"ה ומתאר את מעגל החיים שהם עוברים, בתחילה הם לא מדברים עם הקוב"ה עד אשר הוא מביא עליהם איזו צרה ואז הם צועקים לקוב"ה והוא מושיעם ואז יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם כי השביע נפש שוקקה ונפש רעבה מלא טוב אבל אחרי ההודאה הזו אם שוכחים להמשיך מתוך ההטבה של הקב"ה לדבר עמו ולהודות לו על כל טוב. ואז מגיע יורדי הים באניות שנקלעים לסערה וחוזר חלילה. שהם צועקים לקוב"ה ונענים ומודים וכמובן מיד שוכחים את צורם.

אל תחפשו ריגושים, תרגישו בהארה היומיומית שהקב"ה שולח לכם!

בסוף המזמור אומר דוד המע"ה פסוק שהוא בית ספר לחיים וביכולתו לחסוך אינסוף עגמת נפש מבנ"א מייחכם וישמר"אלה ויתבוננו חסדי קנק. אומר דוד המע"ה מי שחכם ורואה את כל הגלגל חוזר שבקפיטל הזה. הוא מבין שצריך להתבונן בחסדי ה' ביומיום קמת, אתה בריא, הלב עובד, העינים ראוות. הילדים יש להם ת"ת, יש לך מיטה,

1 עצה עתיקת יומין היישר מבית ספרו של הדמע"ה לחסוך בעוגמות נפש וכיו"ב 'מייחכם וישמר"אלה ויתבוננו חסדי קנק'! פתרון החידה - בפנים...

2 המקור לדברים הוא בפרשתן כפי המתבאר בדברי הרמב"ן שלא רואים את רוב הטובה של הש"ת אז נכנסים לביצת הדכדוך.. ואחריה מי ישורגה..

3 מסה מאלפת מבית מדרשו של בעל המאור ושמש זיע"א חושפת מבעד למעטה העגמומיות פנינים שלא יסולאו כפו מדוע מרע"ה הרים ידים דווקא כאן? למה התכווין באומרו 'האנכי הריתי'? האם התכוון להרגני נא הרג' כפשוטו? ומה הרעיון האגדי בשבעים זקנים? ולקינוח את מי באמת קברו בקברות התאוה...

בס"ד המאמר נכתב בתוך ג' ימים ליומא דהילולא דדוד המע"ה [ובס"ד התבאר שיום פטירתו הוא ז' סיוון ולא ו' כמו שנהגין בא"י, ולכך כתב בספר בכור שור שנהגו בחו"ל לקרוא מגילת רות ותהלים בדייקא ביו"ט שני דשבועות וכו' ואכמ"ל] אין צורך להאריך בגדולת ויקרת ספר התהלים. הדברים פשוטים וברורים לכל אשר נשמת ישראל באפו, וכבר כתבו רבותינו האחרונים מכל תפוצות ישראל שכל יהודי יכול למצוא עצמו בתוך התהלים בדילמה שלו במועקה שהוא חש, ממש חשים שדוד כתב את הקפיטל בשבילך בהזמנה אישית.. יתירה מזו כל הלבטים, ותהפוכות

טעם של קטניות [ואולי יל"ע אם רצו לטעום טעם חמץ בפסח במן האם היה בעיה של טכע"ק?] בגדים אין צורך לקנות וגם לא להגזיף אלא רק מה נשאר לעשות? להתענג על 'וליהנות מזיו שכניתו' או מה המירמור?

אכן הם היו דור דעה אבל הם התרגלו לשיגרה לבנאליות של עמוד ענן עמוד אש אותם בגדים לחם אבירים אכל איש הכל טוב ויפה אבל הם התרגלו לשיגרה והם לא העריכו את ההטבה המתחדשת בעל עת של הבוי"ת הם לא ראו כל סיבה לשמחה להתרגשות להנאה 'וואוו ב"ה היה סיעתא דשמיא גדולה בזה ובזה' הכל היה מוכן להם מאליו כביכול החיים מתוכנתים.

וכאן החומר שבאדם דורש את שלו הוא דורש ריגושים גיוונים לשבור שיגרה, וכשזה לא מגיע כי 'לך תשבור שיגרה במדבר' אז אדם נהפך למחסן עצבות ומרה שחורה עד שזה מתחיל לבעבע כלפי חוץ, וכשעדה שלימה מבעבעת ביחד זה כבר ממש לא סימפטי.

וזה היה המתכון הנורא עלי אדמות שהחל בבריחה מהר סיני שמא יצטוו בעוד מצוות [כדברי הכלי יקר] וכנראה שלא רק מהחשש של הציווי אלא גם מכורח מה שאמרנו כאן שהם לא חשו בזכות והיה שהואר עליהם והם ברחו במכוון לחפש ר'-ג'-ו'-ש'-י-ם (כמובן שאנחנו לא באים ללהג על דור המדבר איפה שהם יהיו אנחנו רחוקים מהם יותר מאלף שנות אור וכל המליצה הכתובה כאן היא בכדי לחדד את הדברים עבורנו) וכמובן שאת כל זה היה ניתן לחסוך אם היו מיישמים את העצה הפשוטה והכ"כ נבונה של דוד המע"ה 'מייחכם וישמר יאלה ויתבוננו חסדי קנק' א"כ יש לנו תובנה כ"כ מעשית במיוחד בדור שלנו דור 'סיר לחץ' הכל לחוץ גם ללכת על המדרכות אין מקום. אפילו לראות את הלבנה לא תמיד אפשר, ברור שצריך ריגושים אין מזלזל בכך. ושאל אחד לא ישקר את עצמו שאינו צריך שינוי

יש אוכל בבית, ב"ה כולם לבושים בגדים נקיים, יש לך אישה, אתה מדבר עם הבוי"ת עושה את רצונו. תאמר לקוב"ה אבא, תודה! על כל דבר! זה לא סטיקר, זה יסוד הקשר של כל יהודי הת"ח והלמדן הגדול ביותר שיהיה, הקשר האמיתי שלו לבוי"ת שהוא יודע שכל נקודה זוהי הטבה אישית מהבוי"ת ישירות עבורו.

מי שחכם וישמר את הנקודה הזו של ההודאה ע"י ויתבוננו חסדי השי"ת הוא יתבונן ויודה הוא חוסך לעצמו הרבה מאוד... כי הוא יודה לקוב"ה על שגרת החיים שמתעתעת בנו ומראה פנים כאילו היא מובנת מאליה. ואז הוא לא יצטרך לסיבות אחרות להודות.

פתרון חידת המתאוננים, מה היה בהם רע?

מה אנחנו נזכרים בענין זה כאן, אולי היה עדיף לכתוב על כך לפני שבועות? התשובה אפשר לכתוב על כך לפני אבל בפרשתן זה נושא מאוד מבעבע. היכן? בפרשת המתאוננים! ויהי הק"ם פְּמַתְאֹנְנִים רַע פְּאֹנִי יִקְנֶקְק בפרשתן לא מבואר על מה הם התאוננו, ורבו הדעות בזה זה. [כל הפירוט הקולינרי בפרשה זה כבר הג'ננה של האספסוף שהשווארמה התחילה להסתובב לו בראש, אבל לפני כן היה מתאוננים ותבער במ אש ה' ויצעק משה ותשקע האש] ואנו נלך בעקבות הרמב"ן בביאורו לחטא המתאוננים וז"ל 'ואמר' כמתאוננים', כי היו מדברים במר נפשם כאשר יעשו הכואבים. והיה רע בעיני ה', שהיה להם ללכת אחריו בשמחה ובטוב לבב מרוב כל טובה אשר נתן להם, והם היו כאנוסים ומוכרחין מתאוננים ומתרעמים על ענינם

מה הסיפור של 'המתאוננים גרופ' מה היה רע להם הלא לכל הטוב שבעולם הם זכו הם שמע קול אלוקים מדבר מתוך האש הם זוכים לראות את כבוד ה' 24/7 עמוד ענן, עמוד אש. אש על גבי המזבח, יש להם מזון ללא עלות בכל הטעמים גם בפסח הם יכלו לטעום

בשעה שהוא לא רואה את האור, הוא רואה רק חושך, אז מוחו מחשיך יחד עם דמיונותיו מחשבות אלו מכנה המאו"ש **שמץ של ע'ז!** כסו"ד מגלה לנו המאו"ש אינדקציה שרבים מאיתנו חווים אותה לעתים בימים שמכונים בלשון העם 'זה לא היום שלי' או עתות מצב רוח ירוד אז ישנם רבים שטורפים אוכל כבשדה קרב. זהו סיפטום נפשי שהמזון עם הסוכר שבו יעלה את המורל מה שבסופו של יום הוא רק מעלה את המשקל אבל את המורל?!! ...

אבל הנזק הגדול יותר שמשם גולשים למרדף אחר תאוותנות! ישמע חכם ויוסף לקח

כס'ד נבוא לכאר את התמיהות כפר'

**מתאוננים עפי'ד קודשו של המאור ושמש'
מתיקות שלא מעלמא הדין'**

כעת נשאל האם אין תקנה לאותו אדם ששקע בעצבות ודרדר לבולמוס של אכילה, היתכן?
**רק צדיק שעדיין יש לו שייכות עם נסיונות
מהאי עלמא יכול להעלות אנשים שנפלו!**

אומר המאו"ש שהקושיא הזו היתה קשה למרע"ה שהלוא ודאי יש תקנה לעם ישראל גם במצב הנוכחי. אבל בכדי שיהיה מי שיכול לתקן אותם ולהעלותם משאול תחתית צריך צדיק בן עלייה שעדיין יש לו התמודדויות ונסיונות בעולם הוא לא הגביה את עצמו לגמרי מהחומר. ואם הנסיונות והעצות שהוא נותן לעצמו הוא יוכל להעלות את התועים מכלל ישראל.

אבל צדיק שיוכך והעלה את עצמו לגמרי אין לו שום אינטגרציה עם הנסיונות של המתאונים הוא לא חולם לא על 'ארוזה' ולא על כבוד ולא על סידור חפ"ק כל מה שמעניין אותו קירבת אלוקים והוא לכשעצמו לא קיים, א"כ מה יחבר ביניהם?

זהו הלשון היחודית שנוקט בה מרע"ה בדברו לקוב"ה **לְמָה הִרְעִיתָ לְעַבְדְּךָ וְלִמְהָ לֹא-מִצְתִּי**

שיגרה ובמיוחד עם רעייתו זקוקה לכך אזי זהו חיוב גמור. אלא כל כוונתנו שאסור שהחיים יהפכו למירוץ אחרי יריגושים מה שמכונה **תרבות הב'א - ל'י** שהתחום הקולינרי ממלא בא תפקיד מרכזי. ולכך בואו ונתמקד בשיגרה המבורכת שהקב"ה מחדש לנו בטובו בכל יום תמיד מהמסד ועד הטפחות נודה בשפה פשוטה בלי צירופי הווי"ת פשוט כדבר איש על רעהו ונשמח בכל אשר הוא מברך אותנו בכל עת.

כספה'ק מאור ושמש ג"כ הולך בעקבות דברי הרמב"ן אך לא מביא זאת בשמו אלא מייסד יסוד עצום עבור כל אחד מאיתנו וז"ל אך הענין הוא, דהנה יסוד גדול בעבודת ה' להרחיק עצמו מעצבות ומרה שחורה רחמנא ליצלן ככל האפשרות, שמצינו בזה'ק שעצבות הוא שמץ עבודה זרה, עיי'ש. והמופת לזה, דְמִי שֶהוּא עֲצוּבֹן - מְשׁוּטָט בְמוֹחוֹ מִחֲשֵבֹת עֲבוּדָה זָרָה. על כן צריך להתרחק מהעצבות מאד ומאד, כי הוא מביא את האדם לכל מיני עבירות. והעצבון תחילתו הוא שמתגבר בקרבו תאוות אכילה, כאשר עינינו רואות האיש אשר הוא שרוי במרה שחורה רח'ל אוכל בתאוה ורעבתנות ובמהירות. ומתאות אכילה נמשך אחר תאוות אחרים, כגון משגל ודומיהן.

המאור ושמש נותן כאן הקשר ברור בין התאוות האספסוף לדכאון שהשרו המתאוננים, והחשוב מכל לא לציית למרע"ה ולא להאמין שהקב"ה רוצה עבורם הכי טוב כאן היתה הזריעה של המרגלים ושל קורח בעצבות הזו שאדם מדוכא והוא חושב שכל העולם נגדו והוא כבר גמר את הקב"ה והוא מוכרח לקחת את גורלו בידו כי כביכול למעלה כבר לא מתעניינים בו [היל"ת] אלו מחשבות שבנקל חודרות למוחו של אדם

דו"ד בין מרע"ה לקוב"ה ושם הוא מחדש חידוש מהפכני מן הקצה לקצה בהבנה של קברות התאוה.

מרע"ה הבין מהקב"ה שאכן הוא הולך לספק את מאוויי האספסוף ודעימיה 'שישליק' [אשטיקליה הודו] לכל דורש.. ולכך הוא חשש שאם הקב"ה יתן להם תאוותם הרי שהם יכנסו ל'מחול' התאוה וזה יגרור עוד בקשות פעם כבש ופעם שושי ופעם סטייק 'מתורבת' והשמיים הם הגבול...

עפי"ד המאו"ש כאן חידש לו הקב"ה חידוש נורא שבד"כ כשאדם ממלא כרסו אזי בהתחלה האוכל ערב עליו רק כשבטנו מתריאה על פיצוץ הקרב ובא האוכל נעשה עליו לזרא. ואז יכול להיות חשש שבנ"י יתרגלו לתאוותנות כזו. אבל הקב"ה כאן עשה נס עצום הפשך עוֹדְנֹו בֵּין שְׁנֵיהֶם טָרַם יְכַרֵּת וְאֵף יִקְוֶה חֲרָה בְּעַם וְיָהּ יִקְוֶה בְּעַם מִפְּהַר רַבָּה מְאֹד: הבוי"ת לא נתן לעם ישראל ליהנות מתאוותם וכך בעוד הטעימה הראשונה מהבשר הבאיש הקב"ה את הבשר בעיניהם שנעשה להם מאוס מהלעיסה הראשונה וכך בנ"י עוד לא באו על סיפוקם מהתאוה הראשונה ובכך לא יגררו לתאוות אחרות אלא ידעו להסתפק ולשמוח ב'לחם אבירים אכל איש'

אמנם יבואו ויטענו הם גם לא נהנו וגם התחייבו מיתה, האם לקתה מידת הדין? **כאן מחדש המאו"ש חידוש בלעדי** זו"ל **על כן קרא למקום שהוא קברות התאוה כי שם קברו את העם המתאווים רצה לומר, כי שם נקבר תאותם, שטרם אכלם נמאס לפניהם כנ"ל, ולא נמשכו עוד לתאוות אחרים** יוצא א"כ שהמתאווים לא מתו אלא תאוותם מתה, הם באו על תיקונן על הצד הטוב ביותר!

בס"ד זכינו לאור מופלא רום מעלה מדב"ק של המאור ושמש. יתן הקב"ה שנודה לו תמיד מתוך רוב טובה ושמחה שהוא משפיע עלינו, ונחוש תמיד את אהבתו אלינו ללא גבול!

חַן בְּעֵינֶיהָ לְשׁוֹם אֶת־מִשְׁאָ פְּל־הָעַם הִזָּה עָלַי: הָאֲנֹכִי הִרִיתִי אֶת פְּל־הָעַם הִזָּה אִם־אֲנֹכִי יִלְדֶתֶיהוּ מה השייכות בין ההריון למציאות העגומה של עם ישראל? אלא מבאר המאו"ש שהם הם הדברים שדרנו כאן יש ניתוק מוחלט בכל dna בין כלל ישראל אלי מרע"ה ידע היטב את מדרגתו ולכך בא בטענה שאינו יכול להמשיך להנהיג ולהעלות את כלל ישראל במצב זה.

ולכך הוא מוכן אפילו ל- **וְאִם־כִּכְהוּ אֶת־עֵשָׂה לִי הֲרַגְנִי נָא הֲרַג אִם־מְצֵאתִי חַן בְּעֵינֶיהָ וְאִל־אֶרְאֶה בְּרַעְתִּי** האם אכן מרע"ה מסר עצמו להריגה עבור כך, האם מיתתו תתן משהו מי יוכל לתקנם מי יכול להעלותם? כאן מבריק לנו המאו"ש **את הטייץ' אומר מרע"ה לקוב"ה אני ערב בעד כלל ישראל אני חי בשבילם, ואני מעוניין שתוריד אותי ממדרגתי ולו אצליח לתקנם ולהעלותם על דרך המלך אבל אני זקוק להסכמתך!**

נו, ומה הקב"ה ענה לו, **האם הוא הסכים לכך?** כאן בא הפתרון הנפלא המתבאר ככפתור ופרח בדברי המאו"ש **וַיֹּאמֶר יְקִיָּק אֶל־מִשְׁהָ אֶסְפְּהָ־לִי שְׂבָעִים אִישׁ מִזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִדְעוּת פִּי־הֶם זְקֵנֵי הָעַם וְשִׁטְרֵיוּ** וז"ל קודשו של המאור ושמש זיע"א **זאת אי אפשר להוריד אותך ממדרגתך, רק תאסוף לי שבעים איש והן בערך זה שיש להם אחיזה מֶה עִמָּהם, ומהם יכולים ללמוד מה שהם צריכים כנ"ל. וגם השבעים איש, מחמת שהן צדיקים גדולים הן יכולים להיות דבוקים בך, איכ באמצעותם יכולים להיות הפשוטי עם דבוקים בך ובכך יבואו לידי תיקון**

'הפרגית שהסריחה בטרם עת' נס בתוך נס רבים מאיתנו מבינים ססיום הסיפור של האספסוף הוא סיפור עגום ומצער מאוד שהסתיים באורח טראגי אי שם על פני המדבר שהגחלים עדיין היו לוהטות בתבניות המנגל. ואכן לכאורה כך הם פשוטם של דברים אולם בתו"ד המאו"ש הוא מבאר איזה